

Arrest

nr. 292 352 van 26 juli 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 januari 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 februari 2023 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. KEULEN, en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker komt op 25 juni 2022 het Rijk binnen met een visum type C. Op 16 september 2022 dient verzoeker een aanvraag tot verblijfsmachtiging in de hoedanigheid van student in. Hij heeft de intentie om een opleiding te volgen aan de onderwijsinstelling PXL vanaf het schooljaar 2023 – 2024.

Op 12 januari 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij hij verzoekers verblijfsaanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaart, aan verzoeker ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 16/09/2022 bij de burgemeester van Hasselt, door M. (...) Y. (...), geboren te (...) op (...), onderdaan van Marokko, verblijvende (...), in toepassing van de artikelen 58 en 9 alinea 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 28 juni 1984, 15 juli 1996 en 15 September 2006, is ontvankelijk, doch ongegrond.

MOTIVERING:

Overwegende dat betrokkene het Rijk is binnen gekomen op 25/06/2022 met een geldig Marokkaans paspoort, voorzien van een C-visum voor 90 dagen.

Overwegende dat op datum van 24/08/2022 de bijdragetaks van 208 Euro werd gestort voor de aanvraag van een verblijfsmachtiging op basis van studies.

Overwegende dat betrokkene een bewijs van toelating voorlegt voor studies aan de onderwijsinstelling PXL voor het academiejaar 2023/2024, en dat op dit document staat dat betrokkene enkel kan starten als hij met zijn kennis van het Nederlands het level B2 heeft behaald.

Overwegende dat betrokkene zich heeft ingeschreven bij het Provinciaal Centrum voor Volwassenen Onderwijs (PCVO) te Hasselt voor het volgen van een cursus Nederlands met richtgraad 1, in bijzonder de modules NT2 - Breakthrough en Waystage, wat overeenstemt met niveau volwassenenonderwijs 1.1 en 1.2, overeenstemmend met niveau 1 aan de universitaire opleidingsinstituten.

Overwegende dat betrokkene een deelcertificaat heeft voorgelegd voor deze beide cursussen, maar sindsdien geen enkele inschrijving meer voorlegt van een daaropvolgende module of opleiding.

Overwegende dat betrokkene dus op heden enkel bewijs heeft voorgelegd van het behalen van een certificaat voor het niveau RG1 , maar dat hij om te voldoen aan de voorwaarde om te kunnen starten volgend academiejaar het niveau B2 dient te behalen, wat met deze resultaten zo goed als onmogelijk is.

Rekening houdend met deze elementen, dient de aanvraag verblijfsmachtiging op basis van studies te worden geweigerd, en dient betrokkene gevolg te geven aan het hem hierbij te betekenen Bevel het Grondgebied te Verlaten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 58, 59, 60, 61 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het formele motiveringsbeginsel, het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn eerste middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: "De administratieve beslissingen warden met redenen omkleed...." Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr.

1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3:

De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.

" Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is;

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt;

Dat verzoeker de schending van de motiveringsplicht inroept in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de onjuiste en onvoldoende motivering immers samenhangt met het feit dat men niet met allé feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.

"Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op allé gegevens van het betreffende dossier en op allé daarin vervatte dienstige stukken. "

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is en niet na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten wordt verwoord als een brochure met de mogelijkheden van vrijwillige terugkeer. Dat dit document niet aangeeft op welk artikel het is gebaseerd.

Dat gelet op het feit dat verzoeker een aanvraag heeft gedaan om hier te mogen studeren, deze beslissing dan ook onterecht en zonder rekening te houden met de concrete situatie van verzoeker is genomen.

Dat op dit punt de bestreden beslissing dan ook niet correct en onvoldoende is gemotiveerd. De bestreden beslissing werd evenmin genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier.

Dat zij verder geen onderzoek heeft gedaan naar de situatie van verzoeker en onvoldoende rekening heeft gehouden met allé beschikbare elementen.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 24.651, 18 September 1984, R. W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, 43).

Dat de bestreden beslissing geen motivering weergeeft daar enkel het wetsartikel wordt vermeld. Er is dus een schending van de formele motiveringsplicht in samenhang met een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Bijgevolg is de motivering onvoldoende specifiek en pertinent.

Dat de bestreden beslissing zich beperkt door te stellen dat er geen bewijs wordt voorgelegd door verzoeker van het behalen van een certificaat.

Dat verwerende partij tevens een veronderstelling maakt en stelt dat het onmogelijk zou zijn voor verzoeker om te kunnen starten als student. Dat hier echter geen motivering voor wordt gegeven. Dat verwerende partij stelt 'zo goed als onmogelijk'. Dat dit onvoldoende motivering is.

Dat bij de afweging van het particulier belang en openbaar belang voor de evenredigheidscontrole alle relevante omstandigheden van het individuele geval dienen in aanmerking te worden genomen. Dat men in casu dus verplicht is een individuele toetsing te maken en dient over te gaan tot een belangenafweging en dus niet een loutere toepassing van de wet. Dat de Raad van State herhaaldelijk heeft gesteld dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9,2e lid Vreemdelingenwet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Dat wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkenen en kunnen zij buitengewone omstandigheden inroepen.

Verwerende partij heeft duidelijk geen onderzoek gedaan en schendt zodus haar motiveringsplicht.

Dat verwerende partij een ruime discretionaire bevoegdheid heeft. Dat verwerende partij haar beslissing moet motiveren rekening houdend met de situatie en niet louter kan gebruik maken van beweringen waarvan men weet dat deze niet correct zijn.

Dat verzoeker in België wenst te studeren.

Dat verzoeker zich heeft ingeschreven bij de hogeschool PXL.

Dat verzoeker een inschrijvingsbewijs heeft ontvangen waarmee hij zich kon inschrijven bij campus PVCO Moderne Talen Hasselt om het vereiste taalniveau te halen.

Dat verzoeker de nodige documenten heeft ingediend om een tijdelijk verblijf te krijgen.

Verzoeker is ondertussen aan de taalcursus begonnen en heeft reeds verschillende modules afgerond. Verzoeker brengt de certificaten hiervan bij.

Verzoeker wenst een tijdelijke verblijfskaart om zo verder te kunnen studeren.

Verwerende partij is in de tussentijd echter niet overgegaan tot het nemen van enige beslissing omtrent de aanvraag tot verblijf van verzoeker, waardoor verzoeker ondertussen zich niet heeft mogen inschrijven en niet verder de taalcursussen heeft kunnen volgen.

Verzoeker vindt het dan ook vreemd dat verwerende partij nu stelt dat verzoeker geen inschrijvingsbewijs meer bijbrengt, aangezien verzoeker zich niet meer kan inschrijven omdat verwerende partij geen beslissing nam in zijn dossier. Het is tevens vreemd dat verwerende partij stelt

dat het onrealistisch zou zijn voor verzoeker om tijdig het juiste certificaat te behalen, aangezien verzoeker zich niet meer kan inschrijven omdat verwerende partij geen beslissing nam in zijn dossier. Dat de beslissing nu ontvankelijk, doch ongegrond is verklaard.

Dat verwerende partij stelt dat er geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dat er echter wel een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Dat ondanks dat hij niet wordt opgepakt en uitgewezen, dit bevel om het grondgebied te verlaten verzoeker wel dwingt om het land te verlaten. Dat verwerende partij zichzelf tegenspreekt.

Dat artikel 60 §3, 3° a) van de Vreemdelingenwet stelt dat de onderdaan van een derde land een attest van de instelling van hoger onderwijs dient af te geven dat bewijst dat hij ingeschreven is aan de instelling voor hoger onderwijs om voltijds hogere studies of een voorbereidend jaar te volgen. Dit voorbereidend jaar wordt beschouwd als een studiejaar om een opleiding te volgen ter voorbereiding op de beoogde hogere studies om de noodzakelijke aanvullende kennis te krijgen over de studies of om één van de landstalen, de taal waarin de studie wordt onderwezen, te leren.

Dat het door verwerende partij is dat verzoeker zich in deze situatie bevindt.

Dat verwerende partij gelet op het bovenstaande toegeeft onvoldoende onderzoek gedaan te hebben gedaan naar de specifieke situatie van verzoeker. Dat dit niet is gebeurd en de beslissing bijgevolg onvoldoende gemotiveerd is.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 24.651,18 September 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, 43).

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is. De bestreden beslissing schendt dus de artikelen 58, 59, 60, 61 en 62 van de Vreemdelingenwet, bevat geen afdoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Dat zowel de beslissing tot verwerping van het verzoek tot régularisatie als het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook niet behoorlijk en juist werd gemotiveerd. De motivering is niet pertinent. De beslissing werd niet genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier en schendt dan ook de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op allé gegevens van het betreffende dossier en op allé daarin vervatte dienstige stukken.

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

Bovendien doet de bestreden beslissing geen proportionaliteitsafweging. Er dient, rekening houdend met de gevestigde rechtspraak, een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden. Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene. De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig.

Dat op basis van de schending van hogervermeld middel de bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

2.2. In zijn nota met opmerkingen repliceert verweerder ten aanzien van het eerste middel als volgt:

“In een eerste onderdeel acht verzoekende partij bovenvermelde rechtsregels geschonden doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie onvoldoende onderzoek zou hebben geleverd naar de concrete omstandigheden van de zaak. Daarnaast houdt verzoeker voor dat de bestreden beslissing niet zou aangeven op welk wetsartikel het is gebaseerd.

Betreffende de vermeende schending van art. 62 Vreemdelingenwet en art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissingen weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissingen.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verweerder gelden dat:

- *verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,*
- *het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),*
- *wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.*

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, merkt verweerder vooreerst op dat de tweede bestreden beslissing (i.e. het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13)) wel degelijk aangeeft op welk wetsartikel het gebaseerd is.

Eenvoudig nazicht van de tweede bestreden beslissing volstaat om vast te stellen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie toepassing heeft gemaakt van artikel 7, 2° van de Vreemdelingenwet, met name omdat de verzoekende partij langer dan toegelaten op het grondgebied verblijft.

De tweede bestreden beslissing is inderdaad duidelijk gestoeld op het feit dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de toegestane termijn zoals bepaald in het visum type C. Het C-visum verliep immers op 05.10.2022.

De kritiek van verzoeker mist dan ook grondslag, waar zij laat uitschijnen dat de tweede bestreden beslissing in rechte onvoldoende zou gemotiveerd zijn.

Verweerder benadrukt in dit kader ten andere dat de verzoekende partij niet betwist dat zij reeds langer in het Rijk verblijft dan de termijn toegestaan in het visum type C.

In de mate dat de verzoekende partij nog laat uitschijnen dat in de tweede bestreden beslissing uitdrukkelijk had moeten worden verwezen naar de aanvraag om als student tot verblijf te worden gemachtigd, benadrukt verweerder nog dat dergelijke kritiek grondslag mist.

Het feit dat de verblijfsaanvraag uiteindelijk negatief werd afgesloten, volstaat om vast te stellen dat de verzoekende partij op heden reeds langer dan toegelaten om het grondgebied verblijft. De verzoekende partij blijft ook in gebreke om aannemelijk te maken dat artikel 6 van de Vreemdelingenwet niet van toepassing zou zijn.

Zie naar analogie:

“Gelet op de intrekking van het verblijfsrecht, wordt het geacht nooit te hebben bestaan. In die zin kon wel degelijk toepassing worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. [...] Verzoekster toont verder geenszins aan dat artikel 6 te dezen niet van toepassing zou zijn. Dat een

vreemdeling die geen verblijfsrecht heeft pas illegaal op het grondgebied verblijft wanneer hij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten binnen de erin voorziene termijn, is evenmin aannemelijk gemaakt. Deze vaststellingen volstaan om tot de conclusie te komen dat de verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en naar de feitelijke omstandigheden van de zaak op zich reeds het bevel om het grondgebied te verlaten kan dragen. In die optiek is de verwijzing naar de artikelen 3, eerste lid, 9° en artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet overtuigend, zodat het desgevallend gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing. Verzoekster heeft in zoverre dus geen belang.” (R.v.V. nr. 156.166 dd. 05.11.2015)

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie besloot dan ook geheel terecht tot het betekenen van een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie eveneens terecht heeft besloten tot de verwerping van de verblijfsmachtiging als student.

In het enig middel voert de verzoekende partij aan dat in de eerste bestreden beslissing “enkel het wetsartikel wordt vermeld”.

Dergelijke kritiek is uiteraard weinig ernstig, nu de eerste bestreden beslissing wel degelijk een duidelijke uiteenzetting in rechte én in feite bevat.

Uit de motieven van de bestreden beslissing, dewelke steun vinden in het administratief dossier, blijkt meer bepaald dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, heeft opgemerkt dat de verzoekende partij niet bewijst dat hij voor de start van het volgend academiejaar voldoende kennis van het Nederlands zou hebben conform niveau 5 (Europees referentiekader niveau B2).

De verzoekende partij betwist de motieven van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij meent meer bepaald dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie niet kon motiveren dat het “zo goed als onmogelijk is” om het vereiste taalniveau voor studies aan de onderwijsinstelling PXL nog te bereiken.

Dergelijke kritiek is weinig pertinent.

Zoals de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de bestreden beslissing ook terecht aanhaalt, heeft de verzoekende partij bij diens aanvraag slechts een deelcertificaat voorgelegd van de modules NT2- Breakthrough en Waystage.

In de bestreden beslissing wordt terecht opgemerkt dat deze cursussen overeenstemmen met het niveau volwassenenonderwijs 1.1 en 1.2 (“basisgebruiker”). Terwijl het niveau B2 (“vaardige gebruiker”) vereist is om überhaupt volgend academiejaar aan de onderwijsinstelling PXL studies te kunnen aanvangen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in een synthesesnota nog bijkomend heeft overwogen dat, om level B2 te halen (= richtgraad 3.1 en 3.2) verzoeker nog RG2 en RG3 dient te behalen.

Gelet op de tijdsduur die in het volwassenenonderwijs in acht moet worden genomen om de richtgraden 2 en 3 nog te behalen, wordt allerminst kennelijk onredelijk besloten dat het niet haalbaar is dat de verzoekende partij tegen volgend academiejaar het vereiste taalniveau alsnog zou bereiken.

Het is allerminst kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie oordeelt dat het nagenoeg onmogelijk is dat het vereiste taalniveau alsnog zou worden behaald, te meer nu de verzoekende partij geen bewijs voorlegt dat hij überhaupt het vereiste taalniveau zou kunnen bereiken voor de start van komende academiejaar.

In haar inleidend verzoekschrift beperkt de verzoekende partij zich ook tot vage kritiek, zodat hij er geenszins in slaagt afbreuk te doen aan de deugdelijkheid van de bestreden beslissing.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie vermocht dan ook terecht overgaan tot het nemen van beide bestreden beslissingen.

Verzoeker houdt voor dat hij zich niet zou mogen inschrijven doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geen beslissing nam in zijn dossier.

Verwerende partij wenst te benadrukken dat verzoeker voldoende tijd heeft gekregen om zich in te schrijven in voldoende intensieve cursussen zodat hij het noodzakelijke taalniveau kon behalen.

Verzoekende partij kan het feit dat hij in de tussentijd slechts voor twee modules slaagde, niet eenvoudig afschuiven op het feit dat verzoekende partij "geen beslissing nam in zijn dossier".

Verweerder benadrukt in dit kader dat het aan de verzoekende partij zélf toekomt om de nodige stappen te ondernemen, ten einde het vereiste niveau Nederlands te behalen, indien verzoeker in aanmerking wenst te komen voor een machtiging tot verblijf als student aan de onderwijsinstelling PXL.

Het is inderdaad van belang te benadrukken dat verzoeker zélf bij diens aanvraag tot verblijfsmachtiging een document heeft voorgelegd van PXL, waaruit blijkt dat hij in het academiejaar 2023/2024 enkel kan starten met het vermelde niveau kennis van het Nederlands.

Het kan dan ook niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten kwade worden geduid dat op heden moet worden vastgesteld dat verzoeker kennelijk niet het vereiste taalniveau haalt, minstens geen enkel bewijs in die richting blijkt te kunnen voorleggen.

Ten overvloede merkt verwerende partij op dat verzoeker ook in het kader van dit verzoekschrift geen bijkomende stukken aanvoert waaruit zou blijken dat hij reeds andere certificaten behaalde.

In de mate dat de verzoekende partij nog aanvoert dat zij overeenkomstig artikel 61/1, §2 van de Vreemdelingenwet schriftelijk in kennis had moeten worden gesteld van de mogelijkheid om het dossier te vervolledigen, benadrukt verweerder dat deze bepaling uitsluitend betrekking heeft op het onderzoek naar de ontvankelijkheid van de aanvraag.

In casu werd de aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemeente evenwel ontvankelijk verklaard, zodat er geen enkele aanleiding was om nog toepassing te maken van artikel 61/1, §2 van de Vreemdelingenwet.

De verweerder beklemtoont in dit kader dat het uiteindelijk aan de verzoekende partij zélf toekomt om te bewijzen dat zij voldoet aan alle voorwaarden om in België een hogere studie aan te vatten en in die hoedanigheid te worden gemachtigd tot verblijf .

Zie in dit kader:

"Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren." (R.v.V. nr. 26.814 van 30 april 2010)

De verzoekende partij heeft het inderdaad slechts aan zichzelf te wijten dat op basis van de door haar voorgelegde stukken volstrekt niet kan worden besloten dat zij beantwoordt aan de krachtens artikel 60, §3 van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden.

De gemachtigde heeft bijgevolg geheel terecht beslist de aanvraag om machtiging tot verblijf in hoedanigheid van student ontvankelijk, doch ongegrond te verklaren.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag om machtiging toe verblijf in de hoedanigheid als student diende te worden verworpen mét een bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel waarvan verzoeker de schending aanvoert."

2.3. Vooreerst bemerkt de Raad dat waar verzoeker zijn beroep richt tegen “*de beslissing van 12/01/2023 tot verwerping van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student met bevel om het grondgebied te verlaten*”, de bestreden beslissing *in casu* geen bevel om het grondgebied te verlaten omvat. De bestreden beslissing luidt daarentegen “*verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student(e)*”. Uit het administratief dossier blijkt dat verweerder op 12 januari 2023 wel een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) heeft genomen, doch van deze akte wordt geen afschrift bij het verzoekschrift gevoegd. Er dient te worden geconcludeerd dat het beroep enkel strekt tot de schorsing en nietigverklaring van de beslissing tot verwerping van verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging van 12 januari 2023 en geen betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum.

Verzoeker voert verder onder meer de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de formele motiveringsplicht. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing wel een motivering in feite doch geen motivering in rechte bevat. Verweerder motiveert dat verzoeker, om volgend academiejaar te kunnen starten met zijn opleiding, het taalniveau B2 dient te behalen, hetgeen met zijn huidige resultaten zo goed als onmogelijk is. Op basis daarvan stelt verweerder dat de aanvraag om verblijfsmachtiging moet worden geweigerd. Nergens in de bestreden beslissing wordt echter vermeld welke rechtsgrond wordt gehanteerd om de beslissing te nemen. De bestreden beslissing bevat geen enkele verwijzing naar de vreemdelingenwetgeving. Aldus blijkt niet duidelijk op basis van welke juridische overwegingen verweerder zijn beslissing heeft genomen.

Waar verweerder in zijn nota met opmerkingen betoogt dat de bestreden beslissing een uiteenzetting in rechte en in feite bevat, kan hij niet worden gevolgd. In zoverre hij in zijn nota nog stelt dat verzoeker niet beantwoordt aan de krachtens artikel 60, §3 van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarden, kan de Raad enkel vaststellen dat dit een *a posteriori*-motivering betreft die niet in de bestreden beslissing voorkomt. Een dergelijke motivering kan de onwettigheid van de bestreden beslissing niet remediëren.

Een schending van het formele motiveringsbeginsel, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt aangetoond. Het eerste middel is in de besproken mate gegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 januari 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend drieëntwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN